

af en landvæsenskommission (overlandvæsenskommission).

Loven omfattede ikke samtlige forhold af betydning for vandforsyningen. Loven giver således ikke regler om forholdet mellem et vandværk og dets forbrugere; i så henseende gælder i vidt omfang stadig lov af 30. november 1857 angående staden Københavns og dens grunds forsyning med vand fra de nye vandværker; endvidere gælder stadig lov nr. 14 af 28. januar 1876 angående tilvejebringelse af vedtægter for benyttelsen af vand fra kommunale vandværker; denne lov gav mulighed for at udvide visse af reglerne i loven af 1857 til at gælde for kommunale vandværker i købstæder og handelspladser, når det bestemtes i vedtægter stadfæstet af indenrigsministeren. Herudover gælder stadig §§ 2-6 i lov af 30. november 1857 om beskyttelsen af de til Københavns vandvæsen hørende værker, anlæg og beholdere, hvorved Københavns daværende vandforsyningsanlæg, der byggede på overfladevand, fik beskyttelse mod forurenende afløb til overfladevandet. Ved lov nr. 60 af 24. april 1896 om beskyttelse af vandforsyningsanlæg §§ 1-3, der også stadig gælder, ændredes reglerne noget, og regeringen bemyndigedes til at gøre reglerne anvendelige også på vandforsyningsanlæg i kommunerne uden for København.

Også efter 1926 er vandforsyningsloven af 1926 blevet suppleret med yderligere bestemmelser. Af særlig betydning har det været, at sundhedsvedtægterne, der udfærdiges med indenrigsministeriets stadfæstelse i medfør af lov af 12. januar 1858 om tilvejebringelsen af sundhedsvedtægter og lov af 28. marts 1868 om forandringer i denne lov, og som i forvejen indeholdt regler om indretning af brønde, siden midten af 1920'erne i vidt omfang har indeholdt regler til beskyttelse af grundvandet mod forurenende nedsvivning. Medens vandforsyningsloven af 1926 § 11, stk. 2, der var en af lovens hovedbestemmelser med hensyn til forureningsbeskyttelse, pålagde grundejeren pligt til at søge tilladelse hos en landvæsenskommission (overlandvæsenskommission) til nedsvivningsanlæg, der kunne medføre fare for forurening af grundvandet i områder, hvor grundvandet benyttedes til vandforsyningsanlæg — hvorved det til en vis grad overlodes til grundejeren, om tilladelse skulle søges eller ej — bestemte sundhedsvedtægterne, at der altid skulle søges tilladelse fra sundhedskommissionen til sivebrønde. Reglerne i sundhedsvedtægterne har haft væsentlig betydning under den udvikling, der har været med hensyn til afledning af spildevand fra wc'er til sivebrønde i byggeri på landet i de senere år, og reglerne har til en vis grad overfladig-

gjort beskyttelsesreglerne i loven af 1926. Ved § 14 i lov nr. 174 af 28. april 1950 om levnedsmidler m. m. fik indenrigsministeren bemyndigelse til at træffe bestemmelse om de fordringer, som af sundhedsmæssige hensyn skal stilles til drikkevand, samt give regler om tilsyn med drikkevandsanlæg; bestemmelsen er hidtil kun blevet benyttet i ringe grad. Efter § 18, stk. 4, i byggelov for købstæderne og landet nr. 246 af 10. juni 1960 skal enhver bebyggelse have forsvarlig og tilstrækkelig drikkevandsforsyning.

Den 26. maj 1956 nedsatte indenrigsministeren en kommission af repræsentanter for kommunalforvaltningen, erhvervene, videnskabelig og teknisk sagkundskab og forskellige statsinstitutioner med den opgave at overveje en revision af den danske vandforsyningslovgivning. Den 5. september 1961 afgav kommissionen betænkning med et udførligt motiveret, i det væsentlige énstemmigt forslag til en ny dansk vandforsyningslov, (i det følgende citeret som KF). Forslaget omfattede dels de forhold, der er reguleret ved loven af 1926, dels de forhold, der omfattes af lovene af 1857, 1876 og 1896. Med hensyn til beskyttelsen af grundvandet mod forurening videreførte forslaget en del af 1926-lovens regler; reglen i § 11, stk. 2, foresloges dog ophævet, således at dette forhold alene reguleredes gennem sundhedsvedtægterne; også i øvrigt tænkte sundhedsvedtægterne bevaret jævnsides med forslaget, således at de skulle give regler af lokal eller mindre betydning.

Indenrigsministeriet har anmodet om udtalelser om kommissionens forslag fra de institutioner m. v., der var repræsenteret i kommissionen, og fra enkelte andre institutioner m. v. og har modtaget svar fra en del af de forespurgte, der for en stor del har tiltrådt forslaget. Hvor udtalelserne giver særlig anledning til bemærkninger, er der nedenfor gjort nærmere rede herfor.

Den 24. oktober 1961 nedsatte akademirådet for Akademiet for de tekniske Videnskaber et udvalg af videnskabsmænd og teknikere med den opgave at foretage en teknisk-videnskabelig vurdering af problemer i forbindelse med Danmarks vandforsyning. Dette udvalg afgav i 1963 betænkningen „Vand“. I betænkningen redegøres for de faktorer, der er afgørende for mulighederne for vandindvinding i Danmark, og der gøres et forsøg på at anslå behovet for vandindvinding i Danmark i 1970. Betænkningen konkluderer i et forslag om oprettelse af et centralt, sagkyndigt organ, der kan bistå myndighederne med tilvejebringelse og koordinering af nødvendige data og i øvrigt være rådgivende for myndighederne i vandindvindingsager.